

Tale til åbning af Landsstævne i Aalborg 2022, mandag, den 18. juli på Honnørkajen v/ Inge Frandsen

Det kan være I tror at denne lastbil er en studenterkørsel, der bare er kørt vild. Det er det ikke. Studenter kan ikke larme nær så meget som dette hold.

Holdet her er et orkester under ledelse af Ivan Amtoft og de fleste er fra Aalborg, men der deltager også andre gode spillemænd fra stævnet.

Jeg selv har ikke været spillemænd i så mange år, kun omkring 10 år, så jeg tillader mig at betragte det hele ud fra et mere filosofisk synspunkt i det følgende:

At tale er ikke at danse, men at danse er at tale uden ord.

For ikke at træde hinanden over tæerne eller vælte om i en bunke, er der en vis orden, man skal prøve på at gennemføre – og i den er man i en slags fortløbende, superkort forhandling med partneren eller partnerne, man møder.

Som i en bølge bliver man ført frem og tilbage og ind imellem hinanden. Her forventes det som regel ikke at man går i udbrud eller løber fra de andre.

At danse folkedans kræver sin mand og sin kvinde. Det er en tour de force, en kraftanstrengelse, en præstation, - og en leg.

At tale er heller ikke det samme som at kunne spille musik, men musikken kan godt tale til os.

At danse og spille musik til dansen er kommunikation, samarbejde, koordination, det er fornøjeligt og det kan også være hårdt arbejde.

Som spillemænd gælder det ikke om at blive først færdig med stykket eller tage den så meget med ro at man kommer til at sidde alene tilbage efter at de andre er gået i baren.

Som spillemænd er man ikke solist – medmindre man selvfølgelig er helt alene om det.

Man er som regel en del af et team, som arbejder sammen om at spille "Den med Rasmus i enden" eller som ko-operativt spiller "Den svartbroget kvæi".

Titlerne på melodierne er oftest fantasifulde og bag dem gemmer der sig også en historie.

At danse og spille musik er udtryk for et livs – overskud, ja overflod, når det går godt, men det kan også bruges i nøden eller når vi trænger til at få nye kræfter.

Når jeg hører om fester, hvor værterne ikke ønsker at der skal eller må synges sange, gyser det i mig. Hvor er vi så på vej hen?

At synge, at danse, at lytte til og spille musik er nemlig vores overlevelse, som menneske, som folk, som nation. For musik og dans bringer mennesker sammen. Uanset hvor i verden det er, uanset tid og sted.

Landsstævnet her i Aalborg er et forsøg på at samle så mange som muligt til en uge her i højsommeren, og spille levende musik til levende og smukt klædte og glade dansere, der får ægte vabler og kønsneutrale hedeture.

Jeg vil på Spillemandskredsens og øvrige spillemænds vegne ønske alle en forrygende, berigende, festlig, humørfyldt, sansemættende uge og må vi mødes i et sprog, i en samtale, med gode takter, som vi tager med os resten af sommeren, resten af året, og et godt stykke tid herefter! God fornøjelse!